

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB32

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB32", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb32-txt-shoot-iddd284d60-ae99-4a91-8143-a329215b5542.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Martyriets

høie Tanker, og alt saaledes Høiere, alt det Høiere, som forholder sig til en polemisk og pessimistisk Livs-Anskuelse, er da som ganske gaaet ud af Slægten, og denne derfor at betragte i Forhold til det i stor Forstand at være Msk, ligesom Affald i Forhold til Sædekorn. Alt ender i denne jammerlige Higen efter at gjøre Lykke i denne Verden, og deler sig saa i to Classer: De, som ere saa heldige at gjøre Lykke, og De, for hvem det mislykkes.

Dette kommer jeg igjen tilbage paa, fordi jeg i disse Dage er blevet erindret om Lessing og »Fragmenterne.«

Han stiller Sagen saaledes: paa enkelte Punkter af Evangeliet glimter det igjennem, at Xstus egl. har villet det Jordiske, være Konge o: s: v: – men det mislykkedes.

Nei, nei, men just for at Frastødet maa blive desto stærkere, just for desto mere lidenskabeligt at udvise at det er det han ikke vil, just derfor gjør han en Bevægelse i Retning som vil han det – for saa at støde det fra sig, at det sande Aandelige maa sees, hvilket netop forholder sig til det frivillige Frastød.

Dog, det er og bliver en Sandhed: ved at dømme gjør et Msk. aabenbart, hvad der boer i ham. Og fordi der i vore Tiders Msker og heller ikke i Lessing var den idealere Lidenskab, derfor stiller Sagen sig saa kummerligt for dem. Der lever i vor Tid ikke en Eneste, hvem det kunde falde ind at troe paa, at et Msk kunde ville erhverve, søge fE Berømmthed – af pessimistisk Hensigt, o: for just at smide det Skidt fra sig, og desto dybere polemisk at saare. Nei, Sligt troer Ingen paa – og saa vil man forstaae, eller befatte sig med at opfatte Xstus.

»Aand« er reent gaaet ud af Slægten; ideale Lidenskaber, der have – det er just det Ideale – en Potensation i sig, en Fortone, saa et saadant Msk i ideal Lidenskab bestandigt forholder sig omvendt til Verden, forekomme slet ikke mere. Og derfor er ogsaa Xstd. draget ned i den usleste pianskede Middelmaadighed. Med Sandhed kunde man nu sige: denne Art Xstd. kan Xstus virkelig ikke vedkjende sig at være Stifter af. Men Msket vender, nye Gavtyvestreger, Sagen, consequent, saaledes at de saa digter Xstus om i Lighed med hvad vi kalde Xstd. Og i vor Tid er det Høieste man har: En, som higede efter Verden, kom galt fra det, og nu – den eneste Mulighed til dog lidt Profit der er tilbage for ham – omforklarer sit Liv og aspirerer til den Art Berømmelse og Paaskjønnelse, som svarer til det at lide. Og Forbilledet herfor bliver saa – Jesus Xstus!

